

другъ пжтешественикъ нѣколцина ескимоси изяли въ продължение на 6 дни четири тюлена—около 300 кр. месо—и на седмия день нѣмали даже масъ, за да запалятъ лампитѣ си.

Ескимоситѣ не сж придиличиви къмъ храната. Тѣ ядатъ не само суровото китово месо, но и кожата му, която прилича на каучукъ и е дебела 2—3 сантиметра. Тѣ я разрѣзватъ на тънки парченца, дѣвчатъ я и послѣ я гълтатъ.

Като живѣятъ срѣдъ такава сурова природа, бихме си помислили, че ескимоситѣ сж свирепи и жестоки люде и сж лишени отъ много добродетели, каквито ние притежаваме. Въ действителностъ не е така. Мнозинството се отличаватъ съ такива добри нрави и обноски които биха правили честь на човѣчеството.

Д-ръ Ринкъ, бившъ управителъ на датскитѣ учреждения въ Гренландия, който живѣлъ двадесетъ години между ескимоситѣ, ги описва като кротки, добродушни и мирни хора. Той не ги билъ виждалъ никога да се каратъ, или да се биятъ, нито пъкъ е слушалъ нѣкога псувни между тѣхъ. Събератъ ли се наедно, ескимоситѣ се разговарятъ тихо и приятелски, като често прекъсватъ разговора си съ мълчание. Въ тѣхния езикъ дори нѣма думитѣ „срѣдня“ и „свада“. Наскърбениятъ отъ нѣкого ескимось млъква; той отлага обяснението за тогава, когато ще се разглеждатъ на събора общитѣ работи на селището. Този съборъ става веднажъ въ годината. Гренландцитѣ се събиратъ въ нѣкое голѣмо помѣщение, устройватъ игри и танци, извършватъ религиозни обреди и присжждатъ възникналитѣ спорове. Обиденитѣ възлагатъ „дѣлата“ си на наетитѣ—адвокати, които заставатъ посрѣдъ